

[Korsgaard.]

afgørende Faktor. Men som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Parti og de to Partier, der gennemførte dem, har jeg været af den Mening — og er det vedblivende —, at det er det eneste Punkt, hvor Statsmagten, bortset fra Told, maa jeg naturligvis anser for det i Virkeligheden mest virkende, naar den bliver brugt forstandigt, med Virkning kunde sætte ind.

Altsaa, selv om jeg erkender, at de bedre økonomiske Forhold hverken skyldes Ministeriet Madsen-Mygdals Handlinger eller de Konservatives, maa jeg ligegodt hævde, at Udgiftsnedsættelserne betyder nogen Lettelse for ikke helt faa Kredse, og at ville gøre det til, at de overhovedet ingen Indflydelse har haft, kan heller slet ikke falde sammen med den Politik, som det radikale Parti gik ind for forud for Valget i 1926. Det, vi nu skal diskutere her i Rigsdagen, er ikke, hvorledes Verdenssituationen former sig — det kan der ikke være megen Forstand i, for det har vi ingen Indflydelse paa —, men det eneste, vi overhovedet kan diskutere, er altsaa Spørgsmaalet om det, vi kan udrette her, og der er det altsaa, jeg maa hævde, at saa overmaade voldsom Indflydelse har Nedsækeringerne naturligvis ikke kunnet faa; men helt uden Betydning mener jeg altsaa heller ikke, de skulde være.

Saa har jo Billedet skiftet fra Valget, vi havde i Maj, og fra Tiden før, og vi har faaet et socialdemokratisk Styre. Jeg maa sige til Socialdemokraterne — for det er jo dem, der er Stormagten indenfor den Konstellation, det kan der ikke være Tvivl om — jeg maa sige til Socialdemokratiets Ros, at saa vidt jeg kan bedømme deres Opraab forud for Valget, stillede de ikke store Ting i Udsigt; det er for saa vidt i mine Øjne saa meget mærkeligere, at Vælgerne ikke desto mindre i Tusindtal gik over til Socialdemokratiet, men dem, der vil sige, at Socialdemokratiet fik disse Stemmer ved at give store Løfter, kan jeg ikke give Ret.

Men da Statens Ve og Vel ligger mig mere paa Sinde end øjeblikkelig politisk Fordel, havde det i Grunden været mit Haab, at Socialdemokratiet vilde holde den, som det synes mig, forstandige, kølige Linie, som laa i deres Valgoppraab, en Linie, der, som sagt, ikke skulde synes at ville give Stemmer, fordi den efter min Opfattelse viste, at den Kritik, der rettedes mod de saakaldte Nedsækeringer, var meget svag. Men nu vil jeg altsaa meget haabe, at Socialdemokratiet vil handle derefter,

og jeg skal paa ingen Maade opfordre dem til at gaa ind i mere, end de har sagt god for. Jeg skal paa ingen Maade opfordre dem til at forøge Tjenestemandslønningerne, idet jeg er af den Mening, at hele den økonomiske Balance daarligt taaler det.

Jeg maatte da omvendt have ventet efter det paagældende Opraab, at Socialdemokratiet ikke var gaaet ind i saa store Udgifter paa den sociale Lovgivnings Omraade, som de efter min Mening er gaaet ind i gennem de Lovforslag, de har lagt frem. Jeg kan ikke se rettere end, at de herigennem, som der ogsaa er sagt fra mange forskellige Sider, sprænger det økonomiske Grundlag for hele Stillingen.

Jeg mener, at naar man har et Valg, og dette Valg gaar en imod — og jeg vil ikke benægte, at Valget gik det konservative Parti imod, det falder mig ikke ind; jeg vil meget gerne gaa med til, at det var et meget daarligt Valg, om man vil, et elendigt Valg for de Konservative, det skal vi ikke komme op at skændes om —, maa man som staaende paa den almindelige Valgrets Grund tage Konsekvensen.

Her kan Socialdemokratiet, saa lidt som de Radikale, naturligvis ikke være i Tvivl om, at der er visse Ting indenfor et Parti, som nu en Gang er Hovednerven, det, som det Parti anser for det rigtige; derom kan der praktisk talt ikke forhandles. Og at Forsvarssagen saaledes for os — og det i den Udformning, at vi virkelig har et Forsvar — er en saa afgørende Faktor, at vi ikke kan komme over imod det Standpunkt, som de Radikale og Socialdemokratiet er indstillet paa, det vil ingen forbaves over. Men det er heller ikke paa det Punkt, man fra socialdemokratisk-radikal Side søger Hjælpen. Om de kan faa den fra Venstre, skal jeg ikke blande mig i.

Et andet for os lige saa fundamentalt Punkt maa være, at den direkte Beskatning er vi den størst mulige Fjende af. Derfor, hvis de Radikale og Socialdemokraterne har Realitetssans, og de virkelig vil opnaa noget paa den sociale Lovgivnings Omraade — jeg vil dog tro, at der kunde være noget, der kunde tyde paa, at paa dette Omraade er vi maaske lettere at faa i Tale end Venstre, ogsaa fordi vi ikke nær i den Grad har et Paternitetsforhold til den Nedsækering, der fandt Sted; men vil man altsaa indstille sig paa at opnaa Resultater — og jeg gaar gerne med til, at vi faar, naturligvis efter konservativ Opfattelse, nogenlunde rimelige Resultater; jeg forlanger ikke, at vi med den Styrke, vi har, skulde bestemme, hvordan Resultatet skal være —, vil man fra radikal-